

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 15/01/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 765

TRÍ TUỆ ĐỨC NĂNG LÀ TỰ TÁNH CHÚNG TA ĐẦY ĐỦ

Bài học hôm nay, Hòa Thượng muốn nhắc chúng ta: **Mỗi chúng ta, ngay đến năng lực để làm Phật cũng có được, thậm chí ngay đời này cũng có thể thành Phật, chẳng qua chúng ta không chịu làm, không chịu dùng mãnh tinh tấn để mà làm.** Chúng ta cũng đang dùng mãnh tinh tấn, nhưng dùng mãnh tinh tấn thuận theo tập khí của mình. Chúng ta tự phản tỉnh xem có phải như vậy không? Nếu chúng ta biết được rằng những tập khí xấu là những thứ làm cho chúng ta đọa lạc, làm cho tâm thanh tịnh của chúng ta bị ô nhiễm thì chúng ta hoàn toàn triệt để buông xả, nhưng chúng ta vẫn khư khư ôm lấy những tập khí xấu của chính mình. Chính những tập khí này che mất đi tự tánh của chúng ta.

Vàng trắng trên trời cao lúc nào cũng vẫn y như vậy, nhưng lúc thì chúng ta thấy trăng hình lưỡi liềm, lúc thì chúng ta thấy trăng hình bán nguyệt, lúc thì chúng ta thấy trăng hình tròn, lúc thì chúng ta thấy mây bao phủ che lấp vàng trắng. Trăng không hề thay đổi, lúc nào cũng tròn nhưng do bán cầu lệch nên chúng ta thấy trăng không tròn mà có những hình dạng khác nhau. Khi bán cầu không lệch thì chúng ta thấy trăng hình tròn. Trí tuệ đức năng của chúng ta cũng giống như vậy. Những tập khí, nặng nhất là tham sân si đã che mất đi tự tánh, làm mờ tự tánh của chúng ta, giống như mây mù che mờ vàng trắng.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng muốn nhắc chúng ta: **Trí tuệ đức năng của chúng ta vốn đầy đủ nhưng những tập khí làm ô nhiễm tâm thanh tịnh của chúng ta, giống mây mù che lấp vàng trắng trên trời cao.** Chúng ta phải biết rằng vàng trắng hoàn toàn đang hiện hữu, cho dù thời tiết bão tố mây mù dày đặc thì vàng trắng vẫn ở đó. Cũng như vậy, trí tuệ đức năng của chúng ta với trí tuệ đức năng của chư Phật Như Lai không khác biệt. Tại sao chúng ta không khơi dậy sự khác biệt đó để làm Phật mà lại đi làm chúng sanh đọa lạc, đi làm học trò của Quỷ Thần, đi làm kẻ nịnh bợ để cầu xin bảo hộ bình an? Chúng ta quá đáng thương!

Hòa Thượng nói: **“Nhà Phật dạy chúng ta dùng tâm thanh tịnh để tu phước tu huệ thì bạn mới chân thật có được thọ dụng. Nếu có bất cứ dục vọng mong cầu nào thì tâm không thanh tịnh. Tâm không thanh tịnh thì đức năng trí tuệ không thể hiển lộ. Tâm thanh tịnh là chân tâm. Tâm thanh tịnh có thể sanh được vạn pháp”.** Có thể sanh được vạn pháp, nhà Phật gọi là **“hữu cầu tất ứng”**, không hề thiếu kém. Vậy thì tất cả năng lực đều từ tự tánh thanh tịnh lưu xuất ra. Muốn tất cả năng lực lưu xuất từ tự tánh thì chúng ta phải giữ tâm thanh tịnh.

Người xưa nói: **“Việc tốt không bằng không việc gì”**. Làm việc tốt nhưng tâm không vương bận. Chúng ta làm việc tốt mà tâm mình bị nhiễm ô thì tốt nhất là không nên làm. Trong **“Kinh Kim Cang”**, Phật đã dạy chúng ta: **“Người bố thí không thấy mình bố thí, không thấy người nhận bố thí, không thấy vật bố thí”**. Nếu làm được như vậy thì tâm mới thanh tịnh. Nếu chúng ta thấy mình cho đi, thấy người nhận, nếu người nhận không có tâm cảm ơn, không có tâm tri ân thì tự nhiên chúng ta cảm thấy phiền não. Làm việc tốt mà cứ vương bận, dính mắc thì càng làm càng vương bận, càng dính mắc, phá hỏng tâm thanh tịnh của chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Việc tốt cần làm nên làm, không công không đức”**. Việc tốt cần làm thì chúng ta nên làm, nhưng làm mà không vương bận ở trong tâm. Người xưa dạy chúng ta: **“Nhiều việc không bằng ít việc, ít việc không bằng không việc gì”**, ý nói là nếu việc tốt gây phiền hà, khiến tâm thanh tịnh của chúng ta bị trở ngại thì chúng ta không nên làm. Nếu chúng ta hiểu câu này có nghĩa là chúng ta không nên làm việc tốt thì chúng ta hiểu sai, tâm của chúng ta trở nên ích kỷ, nhỏ mọn, không thể trở thành Phật Bồ Tát. Chúng ta không nên hiểu nhầm ý của người xưa. Nếu một người tinh tấn dũng mãnh thì ở trong hoàn cảnh nào người đó cũng tinh tấn dũng mãnh. Người ta ngồi trong bóng mát để niệm Phật cho thoải mái. Đó là tâm thanh tịnh hay là tâm phân biệt chấp trước?

Hòa Thượng giải thích chữ **“nhất tâm”**: Chúng ta lái xe cũng nhất tâm, cuộc đất cũng nhất tâm, niệm Phật cũng nhất tâm, làm bất cứ việc gì cũng phải nhất tâm. Hòa Thượng nói: **“Tâm thanh tịnh năng sanh vạn pháp, vậy thì “hữu cầu tất ứng”, không hề thiếu kém. “Phật thị môn trung, hữu cầu tất ứng”. Các bạn phải nên nhớ, không phải Phật Bồ Tát mang đến cho các bạn mà ở nơi tự tánh bạn vốn sẵn đầy đủ. Trong tâm thanh tịnh của bạn không thiếu một thứ gì, tùy tâm tùy niệm mà khởi hiện hành. Trong bốn tánh của bạn, những trí tuệ đức năng cũng tự tại hiển lộ”**.

Chúng ta cũng có kinh nghiệm ở chỗ này. Nhiều khi chúng ta ngạc nhiên thấy tự nhiên mình làm được rất tốt một việc mà trước đó chúng ta nghĩ rằng chính mình không thể làm được. Ngày xưa, khi tôi mới chuyển về đây ở, nhà ở đây cách xa phố nên các chú khuyến tôi học lái xe để khi cần đi đâu thì có thể chủ động. Tôi cảm thấy mình khó mà có thể học được lái xe. Các chú ấy khuyến nhiều lần nên tôi làm theo. Khi thấy chiếc xe to lớn, tôi lại cảm thấy khó mà vận hành được chiếc xe như vậy. Nhưng cuối cùng tôi có thể lái xe rất tốt, rất nhuần nhuyễn.

Đó chính là sự diệu dụng của tự tánh. Tự tánh còn rất nhiều diệu dụng mà chúng ta chưa phát huy được. Nếu tâm càng thanh tịnh, càng ít đi dục vọng, càng ít đi mong cầu thì sự diệu dụng sẽ càng hiển lộ nhiều hơn. Chính tâm mong cầu và dục vọng của chúng ta làm chướng ngại sự diệu dụng. Ngay trong cuộc sống của chúng ta, chúng ta từng ngưỡng mộ những người tài năng. Thật ra mỗi chúng ta đều như nhau. Tôi thường nói: **“Đừng ngồi đó chỉ ngưỡng mộ người khác mà không chịu bắt tay làm! Nếu không nỗ lực làm thì suốt cuộc đời chúng ta cũng chỉ ngưỡng mộ người khác”**. Mỗi chúng ta đều có năng lực như nhau. Chẳng qua người có tâm thanh tịnh hiển lộ đức năng. Tâm chúng ta không thanh tịnh cho nên chúng ta bị chướng ngại.

Hòa Thượng nói: **“Liễu Phàm Tứ Huấn dạy chúng ta cải tạo vận mệnh cũng là từ nơi tâm của mình mà cải đổi, từ trong tâm mà cầu. Đó chân thật là trong ngoài đều được, không có thứ nào không được. Nếu bạn chỉ hướng bên ngoài mà cầu thì bạn không thể nào cầu được. Cho dù bạn có được đi chăng nữa, chẳng qua đó là trong mạng đã có. Nếu trong mạng không có thì bạn hướng ngoại cầu đến thế nào cũng không thể cầu được. Nếu trong mạng có thì bạn không cầu cũng có”**.

Người xưa dạy: **“Hành hữu bất đắc, phản cầu chư kỳ”**. Đây là lời dạy của Thánh Hiền thế gian chứ không phải là lời dạy của Thánh Hiền xuất thế gian. Thánh Hiền thế gian các Ngài cũng hướng nội mà cầu chứ không hướng ngoại mà cầu. Chúng ta bị chướng ngại bởi tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn.

Hòa Thượng nói: **“Người biết cầu thì nhất định không hướng ra bên ngoài để cầu, ngay đến thọ dụng của năm dục sáu trần, danh vọng lợi dưỡng của thế gian đều từ nơi nội tâm mà cầu, không phải là hướng ra bên ngoài để cầu”**.

Cách đây khoảng 10 năm, tôi đã từng nói: **Nếu gia đình của chúng ta không hạnh phúc thì chúng ta mang hạnh phúc đến cho những gia đình khác. Vậy thì gia đình chúng ta dần dần cũng sẽ hạnh phúc. Nếu con của chúng ta không hiếu thảo thì chúng ta giúp người dạy ra những người con hiếu thảo, tạo môi trường dạy ra những người con hiếu hạnh. Vậy thì con của chúng ta dần dần cũng sẽ hiếu thảo.** Hai con gái của tôi trước đây không biết mua quà tặng Ba Mẹ. Bây giờ các con đã biết tặng quà cho Ba Mẹ. Khi tôi hỏi giá tiền thì các con nói: **“Quà tặng mà, Ba không cần biết đến giá tiền làm gì!”**. Chúng ta đừng bo bo chỉ lo cho hạnh phúc của riêng mình! Chúng ta cứ lo cho hạnh phúc của người thì cho dù chúng ta đang ở trên bờ vực tan rã nhưng cũng nói lại được.

Đối với gia đình, đối với Cha Mẹ, đối với con cái, chúng ta luôn nghĩ rằng gia đình của mình phải như thế này, Cha Mẹ của mình phải như thế này, con của mình phải như thế này. Chúng ta cứ nặng nề cảm tình dụng sự. Dùng cảm tình để làm việc thì vĩnh viễn là phạm phu, không thể nào thay đổi vận mạng, đời này kiếp này là phạm phu, đời sau kiếp sau vẫn mà phạm phu. Chúng ta phải thay đổi, coi tất cả những người con của thiên hạ là con của mình, coi tất cả những Cha Mẹ trên thế gian này đều là Cha Mẹ của chúng ta. Nếu có duyên thì chúng ta quan tâm chăm sóc họ bình đẳng như nhau.

Hòa Thượng nói: **“Ngay đến thọ dụng năm dục sáu trần, danh vọng lợi dưỡng cũng từ ở nơi nội tâm tự lưu xuất ra”**. Nhưng người ta mong cầu có con, mong cầu trường thọ, tất cả đều hướng ra bên ngoài mà cầu. Nhiều người muốn có con nối dõi tông đường, phải có con lo cho tuổi già của mình. Đó là cách nghĩ sai lầm nhưng cách nghĩ sai đó rất phổ biến. Hòa Thượng có rất nhiều người xin tình nguyện được lo cho Ngài. Từ xưa đến giờ, tôi không hề có ý niệm mong con nối dõi tông đường hay mong con lo lắng cho mình.

Hòa Thượng nói: **“Đây cũng là nói rõ vì sao Phật dạy chúng ta chính mình phải tự tu, tu sửa những chướng ngại làm che mắt trí tuệ đức năng nơi tự tánh của chúng ta”**. Có nghĩa là chúng ta đừng tự tư tự lợi,

đừng danh vọng lợi dưỡng, đừng hưởng thụ năm dục sáu trần, đừng tham sân si mạn. Chương ngại nặng nhất chính là tham sân si.

Hòa Thượng nói: **“Tất cả chúng sanh trí tuệ đức năng giống y như Phật, không hề có khác biệt”**. Nhưng vì sao lại khác biệt đến mức độ này? Thân tướng của Phật tròn đầy, đẹp làm sao! Thân tướng của chúng ta như thế nào? Khởi tâm động niệm của Phật như thế nào? Khởi tâm động niệm của chúng ta như thế nào? Sự giống nhau từ lâu không được khơi dậy. Sự không giống nhau, sự khác biệt của chúng ta từ lâu đã sinh sôi nảy nở, phát triển mạnh nên sự giống nhau bị che lấp mất.

Người xưa có câu: **“Nhân tài trong lá úa”**. Nhặt bỏ tất cả lá úa đi thì chúng ta tìm thấy nhân tài. Trên trời cao, lúc nào trăng cũng sáng vằng vặc, nhưng do mây mù che kín nên chúng ta không nhìn thấy trăng đâu. Tự tánh của chúng ta cũng vậy, trí tuệ đức năng không hề thấy mà chỉ thấy tham sân si, chỉ thấy tự tư tự lợi, chỉ thấy danh vọng lợi dưỡng, chỉ thấy năm dục sáu trần.

Hòa Thượng nói: **“Tuy có trí tuệ đức năng nhưng bị tham sân si che mắt cho nên không thể khởi tác dụng. Chúng ta khổ chính là ở ngay chỗ này! Phật dạy chúng ta phương pháp trừ bỏ tham sân si, trừ bỏ chương ngại này thì trí tuệ đức năng của chúng ta được hồi phục, trí tuệ đức năng hiện tiền. Sự việc chỉ là như vậy!”**.

Tất cả đều là do thói quen, việc gì chúng ta làm nhiều thì trở thành thói quen, việc chưa từng làm thì trở thành lạ. Hòa Thượng dạy chúng ta làm cho những thói quen xấu dần dần tan nhạt đi, đem thói quen tốt, đem cái lạ dần dần khắc đậm lên. Ví dụ ngày ngày chúng ta không muốn khởi vọng tưởng nhưng vọng tưởng tự khởi lên, chúng ta cố niệm Phật nhưng không niệm được bởi vì chúng ta quá ít niệm Phật, vọng tưởng thì tần suất dày đặc cho nên không khởi vọng tưởng mà vẫn tự khởi.

Trước đây chúng ta thường tự tư tự lợi thì bây giờ phải thay đổi lại. Chúng ta đã quen với tham sân si mạn, kể cả ngay lúc chúng ta đang canh chừng tâm tham sân si của mình nhưng nó vẫn khởi lên. Vậy thì chúng ta làm ngược lại để tan nhạt tâm tham sân si. Chúng ta biết tâm tham là nặng nhất thì chúng ta tích cực bỏ thí, bỏ thí tiền tài, bỏ thí trí lực, bỏ thí thể lực, thậm chí bỏ thí những điều riêng tư của mình. Chúng ta cứ bỏ thí thật nhiều thì tự nhiên tâm tham sẽ dần mất đi. Trước đây, chúng ta quen nhận vào càng nhiều càng tốt. Bây giờ chúng ta tập cho đi càng nhiều càng tốt, cho đi đến mức mình không thấy mình là người cho đi nữa. Chỉ có làm như vậy mới có thể đem cái quen thành cái lạ, đem cái lạ thành cái quen.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta vốn có đầy đủ trí tuệ đức năng, tuyệt đối không phải là do Phật Bồ Tát ban cho chúng ta, không phải do Phật Bồ Tát bảo hộ chúng ta mà chúng ta có được”**. Trí tuệ đức năng chúng ta vốn có đầy đủ, đều là do chúng ta tự khai mở. Khi làm bất cứ việc gì, chúng ta xa lìa tâm mong cầu thì chúng ta tự nhiên sẽ khai mở.

Khi chúng ta bắt đầu triển khai văn hóa truyền thống, chúng ta mò mẫm dò từng bước đi nhưng vẫn đi được, không có ai bảo hộ chúng ta. Chính nhờ sự nỗ lực dũng mãnh tinh tấn mà chúng ta khai mở được kho tàng tự tánh. Phật Bồ Tát, Thánh Hiền đã dạy bảo, hướng dẫn chúng ta. Chính chúng ta phải dũng mãnh tinh tấn mà tự làm, tuyệt đối không phải là Phật ban cho chúng ta, không phải là Phật bảo hộ chúng ta.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!